

Lucrarea harului pentru noi și în noi

Matei 27.38-44: Atunci au fost răstigniți împreună cu El doi tâlhari, unul la dreapta și unul la stânga. Iar trecătorii Îl huleau, dând din cap și spunând: „Tu, Cel care dărâmi templul și îl zidești în trei zile, mântuiește-Te pe Tine Însuși! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară de pe cruce!” Și la fel și preoții de seamă, bătându-și joc de El, cu cărturarii și cu bătrânii, spuneau: „Pe alții i-a mântuit, pe Sine Însuși nu Se poate mântui! Este Împăratul lui Israel: să coboare acum de pe cruce și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum, dacă-L vrea! Pentru că a spus: «Sunt Fiul lui Dumnezeu»”. Și tâlharii care fuseseră răstigniți împreună cu El Îi aruncau aceleași insulte.

Luca 23.39-43: Și unul dintre răufăcătorii răstigniți Îl hulea, spunând: „Nu ești Tu Hristosul? Mântuiește-Te pe Tine Însuși și mântuiește-ne și pe noi”. Dar celălalt, răspunzând, l-a muștră, zicând: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință? Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut, dar Acesta n-a făcut nimic rău”. Și l-a spus lui Isus: „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!” Și Isus i-a spus: „Adevărat îți spun, astăzi vei fi cu Mine în paradis”.

Mântuitorul, Fiul Omului, a atârnat pe cruce pe moarte; El, Cel drept, a stat în locul celor nedrepti, purtând păcatele noastre în propriul Său trup pe lemn. Aceasta era marea Sa lucrare *pentru noi*. Dar când unul dintre cei doi răufăcători, între care a fost răstignit și care amândoi Îl insultau, s-a convertit, s-a descoperit o lucrare a harului *în acel om*.

Lucrarea harului *pentru noi* și lucrarea harului *în noi* nu sunt unul și același lucru, așa cum nu sunt nici moartea lui Hristos *pentru* tâlhar și transformarea *din el*, arătată prin aceea că a încetat să mai fie un blasfemator și a început să-L mărturisească pe Isus. Prima lucrare este în întregime *în afara noastră* și se face prin Hristos; cea de-a doua, în schimb, se face *în noi*, deși este lucrată și acolo prin har.

Exprimând aici câteva gânduri despre acest subiect important, aș dori mai întâi să abordez întrebarea: Ce anume îl împiedică pe Dumnezeu și pe păcătos să se întâlnească și să fie împreună? Știu foarte bine că gândirea cărnii este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu [Romani 8.7]; voința păcătosului este împotriva lui Dumnezeu, înclinațiile inimii sale îl țin departe de Dumnezeu și, fără îndoială, dacă ar pași în lumina prezenței lui Dumnezeu, ar descoperi destul de repede că această lumină expune fără cruțare toate păcatele creaturii. Cu toate acestea, adevărata dificultate nu constă în creatură, oricât de decăzută, înstrăinată de Dumnezeu și întunecată ar fi ea și oricât de nepotrivită ar fi pentru sfințenia și măreția lui Dumnezeu. Nu, exista o altă întrebare, mult mai înaltă și mai importantă, la care trebuia să se răspundă, și anume aceasta: Cum poate Dumnezeu, în sfințenia și dreptatea Sa, să întâmpine un păcătos, care L-a dezonorat prin păcatul său? Păcatul este o insultă adusă lui Dumnezeu, o insultă adusă maiestății și naturii Sale; iar sufletul care vine în lumina lui Dumnezeu învață să recunoască aceasta.

În ceea ce Îl privește pe Dumnezeu, lucrarea harului *în noi* nu poate fi niciodată separată de lucrarea harului *pentru noi*. Încă din ziua căderii omului în păcat și a expulzării sale din paradis, Dumnezeu a lucrat în om, dar întotdeauna numai pe baza lucrării pe care intenționa să o facă *pentru el*. Și lucrând în acest fel *în om*, El a oferit întotdeauna un subiect, pentru ca omul să înțeleagă, în care lucrarea *pentru om* era exprimată simbolic. Jertfa oferită de Abel, jertfele pe care le-au sacrificat

patriarhii, jertfele legate de Cortul din pustie sau mai târziu de Templu etc., toate acestea arătau înainte spre lucrarea pe care Hristos dorea să o realizeze *pentru noi* - o lucrare, numai pe baza căreia Dumnezeu putea fi drept atunci când îl justifica pe păcătos și care este singura capabilă să satisfacă conștiința păcătosului în prezența Dumnezeului cel sfânt. Dar, în toate aceste cazuri, lucrarea *în om* a fost precedată de lucrarea *pentru om*. Pe Golgota, Fiul Omului S-a dat pe Sine Însuși ca răscumpărare pentru noi. Din acel moment, nimic nu s-a adăugat la lucrarea harului *pentru noi*; nimic nou nu a fost adăugat din momentul în care Hristos „printr-o singură jertfă i-a desăvârșit pentru totdeauna pe cei sfințiți” [Evrei 10.14]. Dar, deși lucrarea *pentru om* este complet terminată, lucrarea harului *în om* este la fel de necesară acum ca și înainte. Faptul că ea este lucrată *în om* de către Duhul Sfânt, și anume prin intermediul credinței în lucrarea săvârșită *pentru om*, este adevărat; dar ea trebuie să fie lucrată *în om*, altfel omul este pierdut.

Particularitatea convertirii tâlharului de pe cruce este că, în cazul lui, harul a lucrat *într-un om* (pentru a-și deschide inima pentru Hristos) *chiar în momentul* în care Hristos era pe cale să împlinească lucrarea *pentru om*, fără de care calea nu ar fi fost deschisă nici pentru ca Dumnezeu să-l binecuvânteze pe om, nici pentru ca omul să devină părtaș al binecuvântării lui Dumnezeu.

Din acest motiv, diferența dintre cele două laturi ale lucrării harului devine cu atât mai clară și poate ajuta cititorul să vadă că aceste două lucrări nu trebuie niciodată confundate între ele, ba chiar că este cu totul imposibil să punem pe una în locul celeilalte, sau să înlocuim pe una cu cealaltă.

Justiția umană îi condamnase pe cei doi tâlhari la moartea teribilă de pe cruce pentru faptele lor rele. Spânzurați de lemnul blestemat, ei s-au văzut înconjurați de o mulțime care se adunase în acel loc pentru a-l insulta și batjocori pe Mântuitorul muribund. Tâlharii au auzit aceste insulte și au luat parte la ele, după cum citim: „Și tâlharii care fuseseră răstigniți împreună cu El Îi aruncau aceleași insulte” [Matei 27.44]. Dar, deodată, s-a produs o schimbare la unul dintre ei. Lumina a răsărit în sufletul său întunecat; lumina vieții a răsărit în el.

Lui Dumnezeu i se dăduse locul care I se cuvenea în sufletul acestui om. Efectul a fost imediat; căci, iată, el l-a muștră imediat pe tovarășul său cu cuvintele: „Nici tu nu te temi de Dumnezeu, de vreme ce ești în aceeași judecată ... și noi, într-adevăr, pe bună dreptate, căci primim ceea ce merită faptele noastre; dar acesta nu a făcut nimic necuviincios” [Luca 23.40,41]. Atunci când lumina Domnului strălucește în inima unei persoane, nu poate să nu-i arate păcatul care se află în ea. Trebuie să fie așa, pentru că neprihănirea și sfințenia sunt inseparabile de lumina lui Dumnezeu, iar omul nu este sfânt. Lumina scoate la iveală ce nu este sfânt și îi permite omului să o recunoască. După ce acest efect al luminii a fost dezvăluit în inima tâlharului, un alt sentiment se exprimă în el. El recunoaște că păcatul este indisolubil legat de el; dar, deși știe aceasta, el caută fără ezitare și cu toată hotărârea să-l înăbușe. Îl muștră pe tovarășul său pentru același lucru pe care el însuși îl făcuse cu puțin timp înainte și de la care abia se abținuse. Acțiunea acestui om au fost nedreaptă după judecata umană. Nu se contrazicea el însuși? Ba chiar așa este. Dar, odată ce conștiința ajunge în prezența lui Dumnezeu și primește lumina vieții, ea acționează într-un mod complet incompatibil cu gândurile umane despre consecința logică și acțiunea intenționată. Tâlharul a acționat în mod inconsecvent ca ființă umană, dar ca credincios a acționat în mod logic. Această primă frică de păcat și această ură față de păcat este foarte remarcabilă; ea ne face să punem gura în țărână și să condamnăm păcatul din noi, adică exact ceea ce a fost până acum în care ne-am avut ființa. Dar este un instinct binecuvântat, un impuls de viață nouă, de viață divină într-un suflet, care îl constrânge să condamne păcatul, pentru că este urâcios. Acest sentiment adevărat și profund

despre ceea ce este păcatul, este foarte diferit de teama de consecințele păcatului. Frica de consecințele păcatului și de păcatele înfăptuite poate îngrijora și speria sufletul și îl poate împinge să caute un Mântuitor. Dar atunci când lumina vieții strălucește în suflet cu putere dătătoare de viață, are loc o separare între suflet și păcatul însuși: o judecată cu totul nouă a ceea ce este păcatul se face cunoscută în suflet: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință? Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut, dar Acesta n-a făcut nimic rău”.

Cât de desăvârșită este această mărturisire a păcatului, atât în ansamblul ei, cât și în părțile sale individuale! Ce renunțare la orice îndreptățire omenească, ce renunțare la orice scuză și înfrumusețare! „Pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut.”

Da, lumina care a strălucit în sufletul său nu era vagă și neclară, ci clară și precisă; în această lumină a văzut contrastul dintre Hristosul lui Dumnezeu și el însuși: „Acesta n-a făcut nimic rău”. El însuși și Hristos se aflau în fața conștiinței sale, și unul era comparat cu celălalt. Limbajul său era limbajul credinței; oricât de puțină înțelegere ar fi avut, el a făcut totuși o descriere a Lui în ceasul în care Domnul a fost părăsit de toți, pe care Dumnezeu nu o poate recunoaște ca fiind adevărată decât în legătură cu Hristos. „Acesta n-a făcut nimic rău”, va fi proclamat cu voce tare într-o zi în glorie, ca fiind adevărat numai în privința lui Hristos; și toți cei care vom fi acolo vom cunoaște și vom recunoaște această descriere impresionantă ca aplicându-se numai Lui. Da, în toată generația lui Adam, începând din grădina Edenului până la marele tron alb, nu există *niciunul*, în afară de Sămânța femeii, despre care să se poată spune cu adevărat: „Acesta n-a făcut nimic rău”.

Dumnezeu, păcatul, propria persoană, mai mult, omul care este Tovarășul lui Iehova - toate acestea erau subiecte noi de experiență pentru sufletul tâlharului căit; dar nu numai atât, ele au scos la iveală și faptul că el primise o viață nouă și fusese transpus într-o lume de lumină, unde lucrurile sunt văzute exact așa cum sunt în realitate. Dar credința lui a mers și mai departe; nu numai că el a recunoscut poziția de excepție personală a Celui fără de păcat, care atârna lângă el, ci și faptul că în El exista o inimă asupra căreia își putea arunca toate grijile, în ciuda marelui contrast dintre Hristos și el însuși. „Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!”, strigă el cu încredere. Gloriile viitoare, Împărăția și măreția Domnului se presau asupra sufletului său cu o forță irezistibilă, așa necurat și păcătos cum era el; dar totodată recunoștea că numai în Acesta se putea găsi odihnă, că în Isus era singura speranță pentru el. Acesta este, de asemenea, un impuls al noii naturi. Ea vede și recunoaște contrastul dintre ceea ce este Hristos și ceea ce suntem noi, dar se agață de El în ciuda stării sale nenorocite și în ciuda gloriei Sale - da, se agață de El ca singura, a-tot-suficientă și completă mântuire a păcătosului.

Acum, dacă suntem cu adevărat vase pline de har, putem fi siguri că *în noi* a avut loc o lucrare similară cu cea care a avut loc cândva în tâlharul muribund; și ar trebui să fim capabili să spunem despre ea că este o lucrare a Domnului *în noi*. Pentru că această lucrare ne plasează și pe noi exact acolo unde lucrarea Domnului în tâlhar l-a plasat pe acesta, și anume în poziția de a-L aștepta pe Domnul, într-o poziție în care El este capabil să ne arate o parte din bogățiile abundente ale harului Său, așa cum a făcut-o în răspunsul pe care l-a dat tâlharului. Tâlharul a cerut ca Domnul să-și amintească de el în Împărăția viitoare, iar Isus i-a răspuns: „Adevărat îți spun, *astăzi vei fi cu Mine în paradis*”.

Hristos își găsisese locul de drept în sufletul acestui sărman păcătos, în privința aceasta nu putea exista nicio îndoială, iar acel loc era al lui din momentul în care inima dură și împietrită a fost

zdrobită și topită. Dar ceea ce tâlharul a experimentat în propriul suflet, lucrarea binecuvântată pe care Dumnezeu a săvârșit-o în sufletul bietului om, făcându-l receptiv la har, nu putea lua locul sângelui Mielului din ceruri. Nu putea nici să Îl justifice pe Dumnezeu în justificarea tâlharului, nici să îi ofere tâlharului claritate cu privire la ceea ce era justificarea lui înaintea lui Dumnezeu, în lumină. Trebuia creată o altă bază pentru aceasta, deoarece „fără vărsare de sânge nu există iertare” [Evrei 9.22]. De aceea Hristos Și-a vărsat sângele și Și-a dat viața, Cel drept pentru cei nedrepti. Și indiferent dacă acel biet tâlhar sau orice alt păcătos devenise vreodată mântuit sau nu, - după ce Hristos a înviat din morți și a intrat în cer, s-a arătat pe deplin calea pe care Dumnezeu are acum libertatea să binecuvânteze pe cel mai josnic dintre cei josnici, pe cel mai necurat dintre cei necurați, și în care cel mai murdar păcătos, de îndată ce merge pe ea, găsește calea pe care se poate apropia de Dumnezeu în pace.

Chiar dacă nimeni de pe tot pământul nu ar căuta această „cale nouă și vie”, există totuși o cale nouă și vie; și ea este deschisă, deschisă pentru ca omul să se apropie de Dumnezeu pe ea, chiar până în Sfânta Sfintelor de sus, în cer.

Așadar, lucrarea harului *în noi* nu poate fi pusă în locul lucrării harului *pentru noi*; lucrarea harului în mine nu poate satisface sfințenia lui Dumnezeu, astfel încât să-L justifice atunci când mă întâmpină pe mine, păcătosul necurat și condamabil, în har. Mai mult chiar, din moment ce lucrarea pe care Dumnezeu o face în mine este o lucrare a harului, este evident că Dumnezeu trebuie să mă fi întâmpinat în har și în favoarea mea înainte ca acea lucrare să se fi făcut vreodată în mine. Mai mult, din același motiv, nu conține niciun răspuns pentru conștiința mea de îndată ce ea intră în prezența lui Dumnezeu - nimic care să-mi poată da o conștiință desăvârșită în acea lumină pătrunzătoare.

Dumnezeu are dreptul să acționeze fără consimțământul omului, ba chiar în ciuda omului. Nimeni nu-I poate spune: „Ce faci?”. Dar atunci El are un caracter propriu, pe care nu-l va nega niciodată. Iar când El iartă pe cine vrea să ierte și are milă de cine vrea să aibă milă, o face într-un mod care satisface pe deplin dreptatea și sfințenia Sa, într-un mod care înalță conștiința în om, dându-i libertatea și franchețea deplină de a se apropia de Dumnezeu în lumină.

Mulți pot argumenta împotriva îndreptăririi numai prin credință; dar pot fi siguri că, dacă vor ajunge vreodată în aceeași lumină a vieții, în care s-a văzut bietul tâlhar, își vor da seama curând, pe de o parte, cât de nenorociți sunt și, pe de altă parte, ce frumusețe glorioasă și atrăgătoare Îl înconjoară pe Hristos, care este singura salvare a sufletului.

Mulți pot transforma credința într-o lucrare proprie, dar vor învăța că Duhul îi convinge de *necredință* și că nu există odihnă pentru ei decât în Domnul Însuși și în lucrarea Sa, pe care a săvârșit-o pentru bieții păcătoși.

De la marea zi a Cincizecimii, în care s-a pogorât Duhul Sfânt, mărturia lui Dumnezeu s-a axat întotdeauna pe această lucrare în sine și explică modul în care s-a deschis cerul prin ea pentru a permite coborârea Duhului Sfânt și, pe de altă parte, pentru a-i apropia pe oameni de Dumnezeu prin credință.

De îndată ce mărturia lui Dumnezeu este acceptată, ca de exemplu în legătură cu Hristos ca fiind calea nouă și vie (compară cu Evrei 10), sufletul își găsește siguranța în faptul că se sprijină pe lucrarea lui Hristos Însuși, care i-a fost prezentată în acest mod, și nu pe propriile sentimente, gânduri sau experiențe. Așa I-a plăcut lui Dumnezeu să rânduiască în această chestiune. Lumina care strălucește în inimă aduce cu ea propria mărturie. Ea mă așază în prezența lui Dumnezeu. Îl

văd pe El pe tronul Său din cer, unde L-a așezat pe Hristos, care a purtat păcatele noastre în propriul Său trup pe lemn, pentru a deveni calea nouă și vie pe care, pe de o parte, binecuvântarea poate curge de la Dumnezeu către om și, pe de altă parte, omul se poate apropia de Dumnezeu de sus.

Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos S-a arătat ca fiind Dumnezeul care Și-a prevăzut un Miel, pentru a putea să arate harul și mila Sa tuturor, deschizând cerul deasupra lor.

Faptul că inima omului este atât de rea și de întunecată încât nu poate și nu vrea să creadă astfel de lucruri de la Dumnezeu este, cu regret, adevărat; și tocmai în aceasta se dezvăluie întreaga grozăvie a stării omului. El trebuie să-L întâlnească pe Dumnezeu, și totuși Îl urăște și îi place să nutrească gânduri aspre despre El. Dar, de îndată ce lumina vieții cade în inimă, se dovedește a fi astfel. Ea dă mărturie pentru ea și de ea însăși. Poate că pătrunderea ei nu va fi înțeleasă la început, dar se va dovedi a fi o mărturie a scenei de unde vine și a obiectelor care se află acolo, și se va descoperi că este Lumina Vieții.

Tradus de la *Botschafter des Heils in Christo 49* (1901)